

Sygn. akt VIII U 2740/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Gliwicach

sprawy C. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania C. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 10 września 2018 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 2740/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 września 2018 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie art. 114 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ponownego rozpatrzenia wniosku o przeliczenie emerytury przysługującej ubezpieczonej C. C., ponieważ nie wystąpiły nowe okoliczności mające wpływ na zmianę wydanych uprzednio prawomocnych decyzji z 1 marca 2011 r. (decyzja o waloryzacji), a okres wskazany w przedłożonym zaświadczeniu został już ujęty do obliczenia wysokości świadczenia.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się ubezpieczona. Wniosła odwołanie, w którym domagała się jej zmiany i przyznanie prawa do spornego świadczenia. Wskazała, że pracowała w szczególnych warunkach od 1 stycznia 1963 r. i domagała się dodatkowego zaliczenia tego okresu do pracy w warunkach szczególnych i ponownego przeliczenia emerytury. Przedłożyła zaświadczenie z dnia 28 sierpnia 2018 r. z którego wynika, że ubezpieczona pracowała w szczególnych warunkach w okresie od 1 sierpnia 1970 r. do 25 lipca 1992 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. W uzasadnieniu wskazał, że przedłożone przez ubezpieczoną zaświadczenie nie ma wpływu na wysokość

świadczenia, albowiem ubezpieczona ma przyznaną emeryturę na starych zasadach określoną w ustawie z 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustawy, w związku z czym nie przysługują jej żadne wzrosty lub dodatki z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Niezależnie od tego, organ rentowy wskazał, że ubezpieczonej nie przysługuje również prawo do rekompensaty przewidzianej w trybie ustawy z 19 grudnia o emeryturach pomostowych, ponieważ rekompensata jest dodatkiem przyznawanym do kapitału początkowego, a ten w stosunku do ubezpieczonej nie został ustalony, gdyż ma ona prawa do emerytury na starych zasadach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona C. C. urodziła się (...)

Ubezpieczona była zatrudniona:

- od 1 sierpnia 1952 r. do 30 listopada 1957 r. w (...) Zakładach (...) w K. jako kierownik laboratorium;
- od 1 stycznia 1963 r. do 31 lipca 1970 r. w Państwowym Szpitalu (...) i Państwowym Szpitalu (...) w Z. (od 1 stycznia 1970 r. Szpitalu Miejskim w Z.), kolejno jako laborantka (od 1 stycznia 1963 r. do 31 lipca 1964 r.) oraz technik analityki (od 1 sierpnia 1964 r. do 31 lipca 1970 r.).
- od 1 sierpnia 1970 r. do 25 lipca 1992 r. w (...) Uniwersytecie Medycznym w K. jako starszy technik.

Ubezpieczona legitymuje się świadectwami wykonywania prac w szczególnych warunkach z 25 lipca 1992 r. oraz 28 sierpnia 2018 r. (o tożsamej treści), z których wynika, że w okresie pracy (...) Uniwersytecie Medycznym w K., tj. od 1 sierpnia 1970 r. do 25 lipca 1992 r. pracowała w Katedrze i Zakładzie (...) wykonywała prace w prosektoriami i zakładach anatomopatologicznych, histopatologicznych i medycyny sądowej. Z treści tych dokumentów wynika, że była to praca wskazana w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w myśl Zarządzenia nr 37 Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Techniki z 25 października 1983 r. w sprawie prac wykonywanych – ujęte w wykazie A, dziale XII poz. 3 pkt 2 tego zarządzenia, a także w wykazie A dziale XII poz. 3 pkt 5 Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resort zdrowia opieki społecznej.

W dniu 5 czerwca 1992 r. ubezpieczona wniosła o przyznanie jej prawa do emerytury.

Decyzją z 23 czerwca 1992 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę (na tzw. „starych zasadach”) od 1 lutego 1992 r. Świadczenie zostało przyznane na podstawie ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz ustawy z 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Następnie ubezpieczona otrzymywała decyzje o waloryzacji przyznanej emerytury.

W dniu 31 sierpnia 2018 r. ubezpieczona wniosła do organu rentowego o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno-rentowego. Przedłożyła zaświadczenie z 28 sierpnia 2018 r., z którego wynika, że pracowała w (...) Uniwersytecie Medycznym w K. w szczególnych warunkach od 1 sierpnia 1970 r. do 25 lipca 1992 r. Domagała się również zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach, okresu wykonywanej przez nią pracy od 1963 r.

Ubezpieczona już wcześniej przedłożyła w organie rentowym podobny dokument z 25 lipca 1992 r., z którego również wynika, że ubezpieczona w ww. okresie pracowała w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z 10 września 2018 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego, z przyczyn wyżej wskazanych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego.

Sąd oddalił wniosek ubezpieczonej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków T. W. i J. G. na okoliczność wykazania, że ubezpieczona pracowała w szczególnych warunkach od 1 stycznia 1963 r., albowiem nie ma to znaczenia dla toczącego się postępowania. Ubezpieczona ma przyznaną emeryturę na tzw. „starych zasadach”, zatem nie przysługują jej żadne wzrosty czy dodatki z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Tym samym przeprowadzenie tego dowodu skutkowałoby tylko o wyłącznie bezpodstawnym przedłużeniem postępowania.

Sąd uznał materiał dowodowy za wiarygodny, kompletny i pozwalający na poczynienie ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu była wysokość emerytury pobieranej przez ubezpieczoną. Twierdziła ona, że powinna otrzymywać wyższe świadczenie, albowiem pracowała w szczególnych warunkach od 1963 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że ubezpieczona ma przyznaną emeryturę od 1 lutego 1992 r. Jest to świadczenie przyznane na tzw. „starych zasadach” i wydane na podstawie nieobowiązującej już ustawy z 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz ustawy z 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Ustawy te zostały uchylone wraz z dniem 1 stycznia 1999 r., a więc wtedy kiedy do obrotu prawnego weszła obecnie obowiązująca ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która wprowadziła nieco odmienne zasady przyznawania świadczeń emerytalnych.

Charakterystyczne dla emerytur przyznawanych na „starych zasadach” jest to, że ich wysokość nie wzrasta w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie ubezpieczona domagała się przeliczenia emerytury z uwzględnieniem pracy w szczególnych warunkach od 1963 r. Niemniej jednak fakt czy wykonywana przez nią praca była od tej daty pracą w szczególnych warunkach jest bez znaczenia, gdyż zgodnie z powyższym nie wpływa to na wysokość przyznanej emerytury na „starych zasadach”.

Sąd zaznacza również, że dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. przyznawana jest emerytura z obniżonego wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach, co też wynika wprost z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ubezpieczona urodziła się przed tą datą, także nie jest również uprawniona do tego świadczenia.

Przechodząc do dalszych rozważań, wskazać także należy, że organ rentowy słusznie rozważył również ewentualne przyznanie ubezpieczonej rekompensaty przewidzianej w przepisach z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Zasygnalizować należy, że wspomniana rekompensata stanowi pewną formę odszkodowania za utratę możliwości nabycia emerytury z obniżonego wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach dla osób, które jednocześnie nie mogą nabyć prawa do emerytury pomostowej. Niemniej jednak, zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Z kolei zgodnie, z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Ubezpieczona urodziła się (...) i ma przyznaną emeryturę na „starych zasadach”. W emeryturach tej nie ustalano kapitału początkowego. W związku z tym, że rekompensata stanowi dodatek do kapitału początkowego, który jest ustalany dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a ubezpieczona urodziła się przed tą datą i nie ma ustalonego kapitału początkowego (jednocześnie ma przyznaną emeryturę na „starych zasadach”), to nie spełnia wymogów do otrzymania ww. rekompensaty.

Jednocześnie, zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organu rentowego, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Jak już wyżej wskazano, ubezpieczona ma przyznane prawo do emerytury od 1 lutego 1992 r. W dniu 31 sierpnia 2018 r. wniosła o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego. Przedłożyła zaświadczenie z dnia 28 sierpnia 2018 r. wydane przez (...) Medycyny w K., z którego wynika, że wykonywała ona pracę w szczególnych warunkach od 1 sierpnia 1970 r. do 25 lipca 1992 r. Domagała się również zaliczenia do tej pracy, okresy od 1963 r. Jednocześnie przedstawiony dokument nie odbiega swoją treścią, od dokumentu znajdującego się już w aktach sprawy, tj. świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 25 lipca 1992 r. Niezależnie od tego, fakt czy ubezpieczona pracowała w szczególnych warunkach, czy też nie, nie wpływa na wysokość emerytury przyznanej ubezpieczonej, co też wyżej uzasadniono. Sytuacja ubezpieczona od wydania decyzji o waloryzacji z 1 marca 2011 r. nie uległa zmianie. Ubezpieczona nie przedstawiła nowych dowodów i nie ujawniono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość.

Reasumując, decyzja organu rentowego jest prawidłowa, a ubezpieczona nie wykazała, że powinna otrzymywać wyższe świadczenie emerytalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne, co też znalazło swoje odzwierciedlenie w sentencji wyroku.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater